

DESPRE TRACUL ENEA, STRĂLUCITORUL ȘI ENEIDA

Vergilius, (70-19 î.d.H.) cel mai mare poet latin, l-a immortalizat pe Enea, ca erou al celebrului său poem epic Aeneida, care este marea epopee a poporului român. Faptele lui Enea din timpul războiului greco-troian sunt amintite de Homer în Iliada. Enea a fost un neînfricat luptător împotriva grecilor, fiind întrecut în vitejie doar de Hector. Legenda spune că, de fapt, războiul troian a pornit întâmplător chiar din cauza lui Enea, în următoarele împrejurări: când flota grecească s-a oprit la țărmul din fața cetății pelasgice Troia, grecii stăteau cumiți pe vasele lor, neîndrăznind să coboare pe țărm, pentru că o profecie spunea că primul grec ce va coborî pe pământ va fi și primul care va muri în acest război troian.

Grecii sosiți în urmă (1900-1400 î.d.H.) din estul Mării Caspice în patru valuri: ahei, ionieni, doriene și eolieni nu mai sunt acum o hoardă barbară, ci un popor de luptători organizați, care după ce au absorbit noțiunile de civilizație ale popoarelor din jur: pelasgi (traci, daci, carpato-danubieni), egipteni, și-au construit o civilizație „proprie” pe care voiau s-o răspândească prin forță, avizi de continuă cucerire și jefuire a cetăților bogate din jur, precum turcii și rușii o vor face mai târziu.

Regele cetății Philace, Protesilaos, care participă la război, de partea grecilor, cu 40 vase și cu oameni de luptă, a sărit cu îndrăzneală pe țărm, fiind ucis de Enea. Prinț din familia domnitoare pelasgică a Troiei, Enea era fiul lui Anchise și al Afroditei, zeița frumuseții; Afrodita i-a spus lui Anchise să nu dezvăluie nimănui și niciodată originea divină a lui Enea. Dar

Fig.83. Europa la anul 100 î.d.H., ni se arăta încă dominată de daci; să nu uităm că Burebista își apăra granițele pe malul lacului Constanța (Elveția de azi). La sud de Dunăre romanii ne ocupaseră Macedonia, fără să ne schimbe numele. Grecii erau cunoscuți ca achei și trăiau liniștiți în sudul Peninsulei Balcanice sub romani. Europa începea să fie bântuită de triburi barbare germanice, și vor mai trebui să treacă secole până când acestea ne

vor împinge afară din spațiul de 200 de ani până când, în urma unor din teritoriul Daciei; și vor mai sosi, și o ramură a lor ne va oc de azi etc.), separându-ne în de aromânii-macedoneni, meglene

iei, Austriei. Vor mai trece încă
 atricid, romanii vor ocupa 14%
 500 de ani până când slavii vor
 Dunării (bulgarii, sârbii, croații
 daco-românii, la nord de ei și
 stro-românii, dalmato-românii,

la sud de ei. Vor mai trece 1000 de ani până la sosirea ungarilor în Câmpia
 Panonică, pe care ne vor ocupa-o. Nordul ne va fi și el ocupat de o altă
 grupare slavică și... încă existăm! Și astăzi Ei se gândesc dacă să ne pri-
 mească ori nu pe Noi în Europa! Noi am fost dintotdeauna aici. Noi nu am
 venit de nicăieri. Când grecii (acheii) au sosit în Europa (1900-1400 î.d.H.),
 noi eram aici; Herodot ne numea „oamenii locului“, pelasgi.

Anchise, la un pahar de vin cu prietenii, s-a lăudat că el s-a culcat cu Afrodita. Zeița l-a pedepsit pe Anchise, betegindu-l de picioare, astfel că Anchise a rămas invalid. Totuși lipsa de discreție a lui Anchise nu a avut repercusiuni și pentru Enea. Afrodita a rămas o mamă iubitoare; el s-a bucurat de ajutorul mamei lui, oriunde și oricând a avut nevoie.

Când, în al zecelea an de război, grecii au reușit să cucerească Troia și să-i dea foc, nu tot poporul troian a fost nimicit prin foc și sabie, o parte dintre ei, în special femeile, au fost luate în sclavie de căpeteniile grecilor. Printre cei ce au reușit să scape nevătămați a fost Enea care, ajutat de mama lui, și-a luat familia, pe tatăl său Anchise în cârcă (unii spun că pe umeri), pe micul IULIU (Ascaniu, cum grecii îl vor numi mai târziu), fiul său, care alerga alături de Enea, ținându-l de mână, de mama sa Creusa, fiica regelui Priam, și o parte din rudele sale apropiate; numai că în învâlmășeala creată de cei care alergau în toate părțile și mai ales din cauza nopții, Creusa a dispărut, astfel că Enea a ajuns la corabie fără ea. Ajutați de întunericul nopții și de Afrodita, Enea și oamenii lui au reușit să se strecoare prin flota grecească și să pornească în călătoria lor pe Marea Tracică (Egee).

Aeneida lui Vergilius îl poartă pe tracul Enea într-o călătorie lungă până îl aduce în Italia, unde era destinul lui și unde trebuia să pornească o națiune nouă și un imperiu, care urma să domine lumea timp de aproape un mileniu, un imperiu ce-l va avea ca nucleu de origine pe tracul Enea și pelasgii lui. Vergilius a trăit în timpul domniei împăratului Octavian August. El era poetul preferat al împăratului și al lui Mecena, era perioada de aur a literaturii latine, Ovidius și Horatius secundându-l cu cinste.

Înainte de Vergilius literatura latină a avut și alți poeți epici: pe Ennius (239-169 î.d.H.), grec prin naștere, care a scris o epopee (Annale) în care cânta istoria Romei; pe Naevius (270-200 î.d.H.) care a scris tragedii și comedii, în care atacă aristocrația romană; după Vergiliu, un poet epic remarcabil a fost și Lucan (39-65 d.H.), nepotul filosofului Seneca; el a scris o epopee Pharsale despre lupta dintre Caesar și Pompei. Așa că, imperiul roman, care-și trăia apogeul în timpul lui August, de fapt, nu avea o epopee națională.

Această sarcină a preluat-o Vergilius, poet foarte educat și fin, iscusit versificator. El a compus epopeea națională, în 12 cânturi, AENEIDA. Deși ca structură opera sa imită Iliada și Odyssea lui Homer, geniul său personal se vede clar în perfecțiunea absolută a stilului său și armonia versificării. El nu și-a încheiat opera, deși a lucrat la ea ultimii 10 ani (29-19 î.d.H.) din viața sa.

Vergilius era foarte exigent cu propria sa operă, pe care nu o considera vrednică a fi comparată cu opera lui Homer și intenționează chiar să o distrugă. Numai moartea lui prematură a salvat Aeneida de la pieire. Aeneida a fost concepută cu intenția de a exalta imperiul și poporul roman; se simțea necesitatea unei epopei naționale și a unui erou național, cu rădăcini în istorie și origine divină. Tracul Enea, cel care fugea din Troia în flăcări, era OM. În ultimul cânt, Enea, învingătorul lui Turnus și întemeietorul dinastiei și poporului roman, este un Supra-OM, un Semizeu - ori a fi „OM” - în cultura vedică - înseamnă deja a fi semizeu. După ce a reușit să se desprindă de țărmlul din fața Troiei, Enea și pelasgii lui erau dornici să găsească cât mai repede un loc unde să se așeze și să clădească un nou oraș. Dar, deși au încercat de mai multe ori, ei au fost nevoiți să plece mai departe împinși de evenimente neplăcute. Enea a fost avertizat în vis că țara ce-i este destinată este undeva departe, în vest, Italia, care în zilele acelea era cunoscută ca Hesperia, țara de la apus. În acel moment, Enea și troienii lui se aflau în Creta și deși țara promisă era undeva foarte departe, totuși ei erau satisfăcuți că, cel puțin, într-o zi, vor avea un loc al lor unde să se stabilească. Și au pornit imediat la drum. La una din escale au avut plăcerea și uimirea să se întâlnească cu Andromaca, fosta soție a vărului lui, Hector. Când după distrugerea Troiei căpeteniile grecilor au împărțit între ei femeile troiene capturate ca sclave, Andromaca fusese dată lui Neoptolemus (numit uneori Pyrrhus) fiul lui Achilles cu Deidamia (acest Neoptolemus era omul care îl ucisese pe regele Priam în fața altarului unde se refugiase).

Neoptolemus a abandonat-o curând pe Andromaca pentru Hermiona, fiica Elenei. Dar el nu a supraviețuit prea mult acestei căsătorii astfel că după moartea lui, Andromaca se căsătorise cu

---

profetul troian Helenus. Andromaca și Helenus i-au primit cu multă bucurie pe Enea și pelasgii lui - în fapt, Enea fusese cumnatul Andromacăi prin soțul ei Hector și sora lui, Creusa, prima soție a lui Enea. Ei le-au dat cele de trebuință și înainte de despărțire Helenus i-a dat lui Enea sfaturi prețioase în legătură cu călătoria lui viitoare până în Italia - Hesperia; astfel el l-a sfătuit să nu se stabilească pe coasta de est a Italiei unde sunt foarte mulți greci; lui Enea, îi era destinată coasta de vest ceva mai spre nord, dar să nu ia cumva drumul scurt dintre Italia și Sicilia unde sunt stâncile Scylla și Charybda (Messina de astăzi) ci să facă un drum mai lung, dar mai sigur, ocolind Sicilia pe la vest. După ce au atins colțul sud-estic al Italiei, Enea a continuat drumul spre sud sud-vest așa cum le spusese Helenus, numai că acesta, necunoscând exact care este situația de fapt a Siciliei, nu le-a spus pelasgilor să nu coboare pe țărmul sudic al Siciliei, unde locuiau Cyclopii. Obișnuit, când se însera, ei trăgeau la mal unde înnoptau iar dimineața plecau mai departe.

Așa s-a întâmplat și de data asta. Probabil că ei ar fi fost prinși și mâncați de Cyclopii lui Polyphemus, dacă nu se trezeau dimineața foarte devreme și dacă nu alerga la ei un om, în zdrențe, care să le spună să plece imediat de la țărm ca să nu cadă în mâinile Cyclopiilor; acest om era unul din tovarășii lui Ullyse, lăsat în urmă, neintenționat, în peștera lui Polyphemus când Ullyse și oamenii lui reușiseră să se elibereze (după ce Ullyse reușise să-l îmbete și să-l orbească pe Cyclop). De-abia se desprinseseră vasele tracului Enea de țărm, când apăru Polyphemus, care se îndrepta spre apă să-și spele orbita goală; auzind sunetul lopeților ce loveau apa, și-a dat seama că trebuie să fie niște oameni pe aproape și a intrat în apă după ei, dar vasele erau suficient de îndepărtate de mal.

De-abia scăpați de acest pericol, pelasgii au dat peste altul și mai grozav: Junona, care îi ura pe troieni de când cu povestea cu Paris, care o preferase pe Afrodita, și știa că Roma va fi întemeiată de oameni cu sânge tracic, troian și că după multe generații acest oraș va distruge Carthagina, orașul ei cel mai drag, a încercat să-i oprească pe pelasgi din drumul lor către Italia. Cu ajutorul lui Aeolus, regele vânturilor, a iscat o furtună îngrozitoare, în intenția

de a-l îneca pe Enea. Dar Neptun, căruia nu i-a convenit deloc ca sora sa Junona să se amestece în treburile lui, l-a admonestat serios pe Aeolus, care a liniștit imediat apele, permițând astfel troienilor să tragă la țarm; numai că de astă dată ei erau pe coasta Africii, nu departe de Carthagina.

Carthagina fusese fondată de o femeie, Didona (sau Elissa), fiica regelui Tyr-ului, Mutto, sora lui Pygmalion (nu sculptorul cu același nume care s-a îndrăgostit de Galathea, propria lui sculptură). Soțul Didonei, Siche, fusese ucis de Pygmalion care căuta s-o omoare și pe ea. Didona a reușit să fugă din Tyr cu o mână de oameni și a navigat pe Mediterana un drum lung până a ajuns în colțul unei peninsule africane unde a fondat Carthagina. Ea era încă regina orașului, era foarte frumoasă și... văduvă.

Junona, văzându-l pe Enea la un pas de Carthagina și de Didona, a plănuțit imediat cum să-l oprească pe traciul Enea din drumul său spre Italia; soluția era să-l încurce cu Didona.

Dar planul Junonei nu-i convenea deloc Afroditei, care dorea ca fiul ei să nu încerce sentimente deosebite pentru Didona, ci relația lui cu ea să se limiteze la atât cât să-i folosească lui să obțină de la ea numai ceea ce avea el nevoie. Dar, pentru că Didona, la rândul ei, nu ceda ușor unor sentimente prea afectuoase față de bărbați (refuzase deja nenumarate cereri în căsătorie ale regilor din regiune) zeița l-a trimis pe Cupidon să pună pe jăratec inima Didonei atunci când se va întâlni cu Enea.

Dimineața, însoțit de credinciosul său prieten Achate, Enea a părăsit corabia și a plecat în recunoaștere, ca să știe pe ce tărâmurii erau. Afrodita, deghizată, i-a întâmpinat, le-a spus unde se aflau și i-a sfătuit să meargă direct la Carthagina unde regina Didona, mai mult ca sigur, îi va ajuta. Ea i-a învăluit pe ce doi într-un val de ceață. Fără ca ei să știe că au devenit invizibili, au intrat în cetate și au mers pe străzile aglomerate, fără a fi văzuți. Când au ajuns în fața unui templu monumental pe pereții căruia erau sculptate chiar scene din războiul pelagic troian, ei s-au oprit în admirație. Tocmai atunci se apropia și Didona însoțită de un grup de femei. Afrodita a ridicat vălul ce ascundea pe Enea, apărând în fața Didonei drept și frumos. Când Enea i-a spus cine este, regina i-a

---

urat lui și tuturor oamenilor lui bun venit în orașul ei. Ea a dat un splendid banchet în cinstea troienilor. Enea i-a povestit întreaga lor istorie de la căderea Troiei până la sosirea la Carthagina. Pentru Didona erau suficiente faptele eroice auzite ca să se îndrăgostească de Enea; dar și Cupidon era prezent ca să faciliteze lucrurile. Bineînțeles că Didona se îndrăgostise în așa chip încât l-a făcut părtaș la conducerea orașului, i-a convins pe concetățenii ei să-l accepte ca pe un conducător, să dea serbări în cinstea lor și să organize vânători pentru ei. Ea nu cerea în schimb altceva decât... dragostea tracului Enea. Acesta era atât de mulțumit de schimbarea lucrurilor încât se gândea foarte serios să rămână definitiv la Carthagina. Dar Jupiter nu dormea. El promisese fiicei lui, Afrodita, că Enea își va urma soarta și va crea în Italia un popor care, cândva, va supune și conduce lumea. Așadar el l-a trimis pe zeul Mercur cu un mesaj fără echivoc pentru Enea. Mercur l-a întâlnit pe Enea, singur, plimbându-se pe malul mării, îmbrăcat în haine scumpe și încins cu arme artistic lucrate, toate daruri ale Didonei.

„Cât vei mai pierde timpul tău aici în lux?” o voce severă l-a oprit pe loc. Enea se întoarse și zeul Mercur era în fața lui. „Conducătorul cerului m-a trimis să-ți spun să părăsești Carthagina și să cauți regatul care este destinul tău”. Cu aceste cuvinte zeul dispăru, lăsându-l îngândurat pe Enea, convins că trebuie să îndeplinească ordinul lui Jupiter, conștient, însă, cât de dificilă va fi despărțirea de Didona. Enea își chemă oamenii și le ordonă să fie pregătiți pentru plecare, dar să facă totul în secret ca să nu se afle. Totuși Didona a aflat și a trimis după el. La început Didona a fost amabilă cu el și i-a reamintit tot ceea ce făcuse ea pentru el și pentru oamenii lui. Enea îi răspunse că el nu este omul care să nege tot binele pe care l-a făcut lor, dar că el nu s-a căsătorit cu ea și că este liber s-o părăsească oricând dorește; și că Jupiter i-a ordonat să plece și... el trebuie să se supună. Didona a fugit și s-a ascuns în palat, extrem de îndurerată. În aceeași seară troienii s-au îmbarcat și au părăsit Carthagina. De pe mare, Enea și-a aruncat o ultimă privire înspre orașul în care trăise fericit și a văzut zidurile orașului luminate de un mare foc, fără să știe că

privea la rugul funerar al Didonei care, auzind de plecarea lui Enea, s-a urcat pe rug și și-a provocat singură moartea cu un pumnal.

Călătoria pe mare până pe coasta de vest a Italiei a fost foarte plăcută în comparație cu furtunile prin care trecuseră înainte. Profetul Helenus îi spusese lui Enea că imediat ce ajunge în Italia s-o caute pe profeteasa Sibyl la peștera ei de la Cumae, o femeie foarte înțeleaptă, care îi va prezice viitorul și-i va da sfaturi în ceea ce are de făcut. Enea a găsit-o și ea i-a spus că el va trebui să se întâlnească cu tatăl său Anchise, care murise chiar înainte de marea furtună, și de la care va afla tot ce vrea să știe. Sibyl l-a avertizat că drumul în lumea de jos nu va fi ușor, dar dacă el, Enea, este hotărât să întreprindă această călătorie dificilă, ea îl va însoți. Dar mai întâi el trebuie să găsească „ramura de aur” fără de care nu se poate intra în Infern. Enea însoțit de Achate a început imediat să caute ramura de aur dar toate căutările lor, în cele mai dese păduri, au dat greș. Tocmai când ajunseseră la disperare, a văzut două turturele, păsările Afroditei, care zburând lin s-au așezat pe ramurile unui arbore cu frunze galbene strălucitoare, nu departe de lacul Avernus unde era și intrarea către Infern. Enea a luat ramura de aur din arborele cu frunze galbene și a dus-o Sibylei. La căderea nopții, după ce au sacrificat patru boi negri, în cinstea zeiței nopții, Hecate, Sibyl a intrat în peșteră, urmată de Enea. Călătoria spre Infern a fost într-adevăr înspăimântătoare, însă cei doi au ajuns, în final, la joncțiunea celor două râuri din Infern, Cocytus și Acheron, unde Charon, bătrânul barcagiu transporta sufletele de pe un mal pe celălalt. La început, Charon nu a fost de acord să-i transporte pe cei doi peste râu, spunând că el transporta cu barca numai morți nu și vii, însă la vederea ramurii de aur, a acceptat să-i treacă dincolo. Pe malul opus îi aștepta însă câinele cu trei capete, Cerberus, care păzea cu strășnicie trecerea și nu lăsa pe nimeni să treacă mai departe. Dar Sybil pregătise pentru el o bucată de prăjitură cu care trecerea a fost rezolvată ușor. Călătoria a continuat sub semnul terorii pe care a încercat-o Enea la vederea torturilor la care erau supuse sufletele celor care aveau de ispășit păcate din viața lor anterioară. În drum au trecut

---

și pe lângă Valea Plângerilor, unde erau nefericiții îndrăgostiți care se sinucisese. Aici, Enea a văzut-o pe Didona. Enea a început să plângă când s-a apropiat de ea. „Am fost eu cauza morții tale? Jur că te-am părăsit împotriva voinței mele”. Ea nici nu i-a răspuns și nici nu l-a privit rămânând rece ca o stâncă de marmură. Enea a fost foarte emoționat de această întâlnire și și-a șters mult timp lacrimile după ce a pierdut-o din vedere. În fine au ajuns la o bifurcare de drumuri unde Enea a fost sfătuit de Sibyl să fixeze ramura de aur pe zidul care delimita cele două drumuri: drumul din stânga ducea spre Infern, iar cel din dreapta spre Câmpiile Elizee, unde Enea urma să-și întâlnească tatăl, Anchise. Câmpiile Elizee erau un loc foarte plăcut. Aici locuiau poezii, eroii și toți care în viața lor pământească își ajutaseră semenii. Printre ei era și Anchise, care l-a salutat pe fiul său cu multă bucurie. Amândoi și-au șters lacrimi de fericire pentru această stranie întâlnire dintre un mort, Anchise, și un viu, Enea, a cărui dragoste pentru tatăl său fusese atât de profundă încât să vină printre morți. Tatăl și fiul au avut multe să-și spună. Anchise l-a dus pe Enea la râul Lethe, râul uitării depline, pe malul căruia așteptau toți cei care, bând din apa râului, uitau totul despre viața lor anterioară și urmau să pornească o nouă viață pe pământ. Anchise i-a arătat fiului său pe toți strămoșii lor și pe toți urmașii lor, până mult departe în timp, viitorii romani, stăpânitorii lumii, numindu-i pe fiecare, unul câte unul. În final, i-a dat sfaturi cum să-și stabilească el reședința, în Italia, și cum să depășească toate necazurile care îl așteptau. Apoi s-au despărțit, destul de calm, știind că în curând se vor reîntâlni, când Enea va ajunge la capătul zilelor sale pe pământ. Enea și Sibyl au reluat drumul lor înapoi pe pământ unde s-au despărțit, Enea întorcându-se la corabia lui. A doua zi dimineața Enea a început navigația spre nord în căutarea pământului făgăduit, undeva la vărsarea Tibrului în mare.

Dar pe Enea și pe oamenii lui îi așteptau și alte încercări teribile, cauza lor fiind tot Junona. Ea i-a incitat pe latini și rutuli, popoarele cele mai puternice din regiune, să se opună la așezarea pelasgilor pe teritoriul lor. Totuși regele latinilor pe nume Latinus, era binevoitor față de acești străini. Latinus fusese prevenit, în vis,

de tatăl său Faustus să nu-și mărite singura fată, Lavinia, cu nici un om din Italia, ci cu un străin ce va sosi curând; și, că, din aceasta unire, se va naște o rasă care va domina lumea. Așa că atunci când Enea a trimis o delegație la regele Latinus, cerând o bucată de pământ de-a lungul mării, pe care ei să se așeze, regele a fost foarte binevoitor, convins fiind că Enea este străinul care va fi ginerele său așa cum îi prezisese tatăl său Faustus. El promise tot sprijinul și prietenia sa, iar lui Enea îi trimise vorbă că el are o fată oprită de ceruri să se mărite cu un localnic, ci doar cu un străin, omul destinului fetei lui, și care este Enea.

Dar Junona a intervenit din nou. Cu ajutorul uneia din Furii, Alecto, a incitat-o pe regina Amata, mama Laviniei, să se opună căsătoriei ficei ei cu un străin. Pe de altă parte l-a incitat pe regele rutulilor, Turnus, care era cel mai serios pretendent la mâna Laviniei, să pornească imediat un război împotriva latinilor, ca să prevină orice înțelegere între latini și troieni. Alecto a reușit să creeze și o a treia situație, și mai dificilă, în defavoarea pelasgilor. Un țăran localnic avea la curtea lui un cerb tânăr, frumos și blând. Fata țăranului împodobește carnea cerbului cu ghirlande, îl pieptăna, îl spăla și avea grija lui. În timpul zilei cerbul se plimba slobod pe pajiști dar seara venea acasă; toți țăranii de prin împrejurimi îl iubeau și-l protejau.

Fiul lui Enea, IULIU (Ascanius), îndemnat de Alecto, fiind la vânătoare, răni mortal cerbul, care reuși totuși să ajungă acasă la stăpâna lui, unde și muri. Alecto avu grijă să răspândească imediat zvonul uciderii, fapt ce a generat o luptă între localnici, care voiau să-l omoare pe Iuliu, și tracii care îl apărau. Această veste a ajuns la Latium imediat după sosirea regelui rutulilor, Turnus, cu armata lui, care s-a așezat în fața porților cetății. Regele Latinus înspăimântat de desfășurarea evenimentelor, se închise în palat lăsând lucrurile pe seama soartei. În final armata rutulilor s-a unit cu cea a latinilor împotriva tracilor-troieni. Această armată unită era condusă de Turnus care era un soldat încercat. Alături de el era Mezentius, fost rege al etruscilor, scăpat de furia poporului său și adăpostit de Turnus. Acest Mezentius era un soldat iscusit, dar de o cruzime nemaîntâlnită. Un alt aliat era Camilla, regina volsgilor,

---

un popor din sudul Latiului. Această Camilla fusese crescută și antrenată de tatăl ei să alerge mai repede decât păsările în zbor și să mânuiască arcul și săgețile atât de bine încât doboră cea mai iute pasăre, din zbor. Ea era însoțită de o mână de războinici, printre care erau și multe femei. Ea însăși disprețuia căsătoria; iubea vânătoarea, războiul și libertatea ei. În această situație periculoasă pentru troieni, Tatăl Tibru, zeul fluviului pe lângă care aveau troienii tabăra lor, l-a vizitat pe Enea, în vis, și i-a spus să plece imediat în susul apei până la un orașel neînsemnat, unde era rege Evandru. Zeul Tibru i-a promis lui Enea că va găsi acolo ajutorul de care are nevoie.

Dimineața, Enea împreună cu câțiva însoțitori a navigat pe Tibru, în susul apei, până la Evandru, de care au fost primiți cu multă căldură. Orașelul era așezat pe câteva coline între care erau pajiști verzi unde pășteau oi. Enea a înțeles că ceea ce el vedea erau locurile pe care într-un viitor îndepărtat urma să se înalțe templele, Capitoliul, Forul Roman și alte edificii. Evandru i-a povestit lui Enea că înainte cu mult timp țara era sub stăpânirea unor oameni sălbatici până când a venit zeul Saturn, gonit din cer de fiul său Jupiter. Zeul Saturn a schimbat totul în bine, a introdus ordine în țară și a domnit cu atâta înțelepciune, justiție și pace încât timpul său a rămas în amintirea oamenilor ca Epoca de Aur. După aceea, aici au domnit o serie de tirani, până a venit el, un exilat din Grecia și anume din Arcadia. Enea a petrecut noaptea în umilul cort al lui Evandru pe un pat de frunze și acoperit cu o blană de urs. Dimineața, Evandru îi dădu lui Enea sfatul pentru care venise. El îi spuse că Arcadia (el numise noua sa țară, după numele celei părăsite în Grecia), era un stat slab ce nu-i putea oferi decât un ajutor neînsemnat. Dar ceva mai în susul Tibrului, pe malul opus, trăia un popor bogat și puternic, etruscii, al căror rege fugitiv era în tabăra lui Turnus. Acest fapt numai, era suficient ca etruscii să-i ofere ajutor lui Enea, pentru că ei îl urau de moarte pe Mezentius, fostul lor rege. Evandru se oferă să-i dea ca ajutor pe unicul său fiu, Pallas; de asemeni dădu fiecăruia din oamenii care însoțeau pe Enea, câte un cal care să-i ducă cât mai repede la etrusci.

Între timp, lucrurile în tabăra pelasgilor mergeau rău. Fortificată cu tranșee și cu un val de pământ, tabăra, lipsită și de cei mai buni luptători ai ei, plecați după ajutor, era într-o situație disperată. Raportul de forțe între armata condusă de Turnus și grupul de troieni era dezastruos. Turnus a atacat cu furie dar traciile au respins cu succes toate atacurile lui. Potrivit ordinilor lasate de Enea înainte de plecare, troienii nu au ieșit la atac; părăsirea taberei ar fi fost fatală pentru ei, pentru că forțele inamicului erau mult prea numeroase. Problema care se punea era cum să-i dea de veste lui Enea despre situația de fapt din tabără. Acest lucru era ceva de nerealizat, pentru că armata lui Turnus înconjurase tabăra, din toate părțile, astfel că nu se întrevedea nici o soluție. Totuși, în tabără s-au găsit doi tineri care, observând că în tabăra rutulilor nu se vedea nici o lumină și nu se auzea nici un zgomot, deci toată lumea dormea adânc, au propus consiliului taberei să fie lăsați ei să încerce să străpungă blocada inamică și să-i dea de veste lui Enea. Unul era Nisus iar celălalt era cel mai bun prieten al lui, Euryales, un copilandru încă. Nisus care era un luptător experimentat, a reușit să-și croiască o cărare printre soldații inamici omorând în somn atâți cât a putut să omoare, fără ca cei uciși să scoată un geamăt; Euryales era cu el. Dar această acțiune le-a luat prea mult timp și la lumina slabă a dimineții care se anunța, un grup de călăreți care veneau spre tabără, au văzut o scânteiere pe casca lui Euryales, și-au dat seama că nu este unul de-al lor și l-au prins, hotărând să-l omoare. Nisus, care se rătăcise de prietenul său, s-a întors să-l caute și a ajuns exact atunci când inamicii se pregăteau să-l omoare. Atunci el a ieșit din ascunzătoare de unde observa toată scena și alergând la comandantul călăreților a cerut să fie el omorât, pentru că el este autorul măcelului și nu prietenul lui. Dar soldatul împlântase deja sulița în pieptul lui Euryales. Nisus l-a omorât pe loc pe ucigașul prietenului său, dar a căzut și el alături de Euryales străpuns de nenumărate lănci. Prietenia lor dusă până la sacrificiu a rămas simbol al adevăratei prietenii.

Enea a sosit cu o armată puternică de etrusci și bătălia dintre cele două armate a fost aproape o exterminare. Puțini au

---

supraviețuit, mulți, foarte mulți au căzut: Mezentius, după ce și-a văzut propriul băiat omorât, a căzut și el ca și tânărul Pallas, fiul lui Evandru; în final inamicii tracilor-troiieni sunt omorâți în masă. La sfârșit Turnus și Enea s-au întâlnit, lupta aceasta era însă inegală. Pentru Turnus lupta cu Enea era fără nici un sens, ca și când avea să se lupte cu un semizeu. Epopeea lui Vergilius se termină cu uciderea lui Turnus. Suntem lăsați să credem că Enea s-a căsătorit cu Lavinia dând naștere unei rase noi, rasa romană, punându-i astfel bazele.

De aici legenda originii divine și troiene (tracice) a poporului roman.

Note:

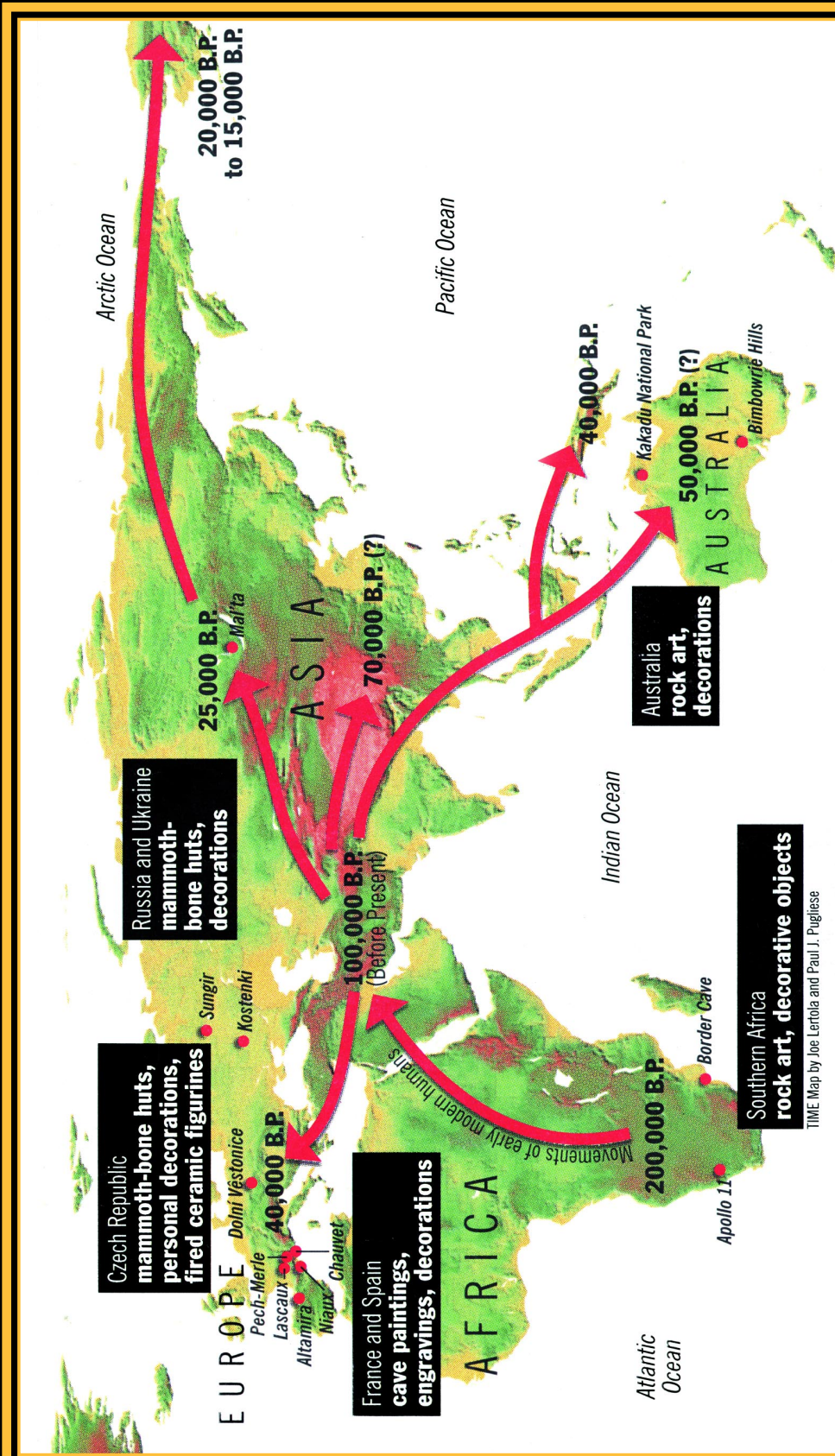
- a. Legenda spune că Priam și Hecuba au avut 49 copii.
- b. Dardanus a fost fondatorul Troiei și strămoșul dinastiei regale din Troia.
- c. Ilus, rege legendar al Troiei; mormântul lui se află în afara zidului cetății.
- d. Laomedon, rege al Troiei, tatăl lui Priam.
- e. Assaracus, fratele lui Ilus.
- f. IULIUS (Ascanius), fiul lui Enea și al Creusei, a domnit ca rege al Latiului, după tatăl său, și a fondat orașul Alba Longa. El este strămoșul familiei Julia, din care pretindea Caesar că se trage.

CUCERIREA PENINSULEI ITALICE DE CĂTRE CARPATO-DUNĂRENI

Dacă acceptăm teoria cromozomală a migrației și răspândirii rapide a popoarelor după Michael D. Le Monick (Time Magazine, 13 februarie 1995) (Fig. 84), odată cu formarea și apariția speței umane, aproximativ 200.000 î.d.H. în sud-estul Africii, omul primitiv sosește în Europa în jurul anului 40 000 î.d.H., ocupând o suprafață cuprinsă între Cehia de astăzi, ca limită nordică, și continuându-se prin spațiul Carpato-Dunărean până în Balcani, și de acolo pe fâșia de pământ ce unea Peninsula Balcanică de Asia Mică și care se va scufunda în Marea Mediterană în jurul anului 4000 î.d.H., lăsând în locul ei o nouă mare, Tracică (Egee) și o mulțime de insule. Peninsula Italică a fost ocupată mult mai târziu de către noi, în patru etape:

1. simpla migrare sud-vestică a carpato-dunărenilor;
2. sosirea în spațiul italic a aryenilor-carpato-dunăreni (aproximativ 3.000 î.d.H.), sub numele de etrusci;
3. recucerirea peninsulei de către ramanii carpato-dunăreni având conducător pe „strălucitul“ Enea;
4. recucerirea pașnică a imperiului roman cu mutarea capitalei la Salonic sub conducătorii daci Galer cel Bătrân și Galer cel Tânăr, iar mai târziu sub dacul Constantin cel Mare care va muta din nou capitala la Constantinopol.

Odată cu topirea calotei glaciare ce acoperise toată Europa exceptând spațiul Carpato-Pontic și sudul Munților Pirinei, populația locală, paleo-europeană, din spațiul Carpato-Dunărean își începe explorarea și ocuparea teritoriilor din jur propice vieții. *De la noi a început Europa să existe.* Nu de pe Rin, din Germania, nici din bazinul Senei (din Franța) și nici de pe Tamisa (din Anglia). *Noi am dat naștere la ceea ce se cheamă astăzi Europa!* Astfel că, prima cucerire a Peninsulei Italice a avut la început

ANCIENT ODYSSEYS

Fig.84. Cea mai devreme migrație a speciei umane, care a început în urmă cu 200 000 de ani din Africa, va atinge Europa în urmă cu 40000 de ani, în Balcani, pășind pe fășia de pământ ce lega cândva Peninsula Balcanică de Asia Mică (care se va scufunda în Marea Mediterană, 4000 î.d.H., lăsând în locul ei o nouă mare: Tracică – Egee și o mulțime de insule). După Time, „Secrets of stone age”, p.64, vol.145, No.6, feb.13, 1995. Time map by Joe Lertola and Paul J. Pughese

aspectul unei simple migrații pașnice, firești. Mult mai târziu, prin jurul anului 3.000 î.d.H., aryenii-carpato-dunăreni, organizați politic și religios, „civilizatori”, vor recuceri aceeași Peninsulă Italică de la frații lor. Acești „noi” cuceritori îi fac și astăzi pe istorici, arheologi, lingviști, istorici ai artei etc. să aibă rețineri față de axiomele pe care le prezintă etruscii care au apărut în Peninsula Italică în apropierea anului 3.000 î.d.H. pentru a dispărea sub cucerirea romană. Atât lumii antice cât și celei moderne, etruscii, aryenii-carpato-dunăreni au apărut ca „un popor straniu, cu o civilizație avansată, ce nu aveau nimic în comun cu populațiile vecine” (Raymond Block, *Etruscii*).

Herodot (la mijlocul secolului al V-lea î.d.H.) îi considera urmași ai lidienilor (populație Tracică). Vergilius, Ovidius și Horatius, sunt cu toții de aceeași părere, în timp ce Nicolas Frere (secolul al XVIII-lea d.H.) îi considera pe etrusci ca fiind cotropitori indo-europeni ce au coborât în peninsula prin anul 2.000 î.d.H. Limba etruscilor nu se cunoaște bine, existând în sensul acesta o mulțime de ipoteze. Dar... în anul 1885, doi tineri de la școala franceză din Atena, Cousin și Durrback, descoperă în Insula Lemnos din Marea Egee, în apropiere de satul Kamina, o stelă funerară decorată și purtând o inscripție (Fig. 85). Pe stela funerară este cioplit profilul unui războinic sau zeu (Zalmoxis?) înarmat cu o lance și două texte gravate: unul în jurul capului, altul pe una dintre fețele laterale ale stelei. Acest monument, produs al artei arhaice locale, datează din secolul al VII-lea î.d.H., deci cu circa două sute de ani înainte ca insula să fie cucerită de greci (în jur de 500 î.d.H., sub Themistocles) de la neamul tracic al sinthionilor (amintit și în Iliada).

Litele sunt „Etrusce”, iar modul de scriere este bustrofedon (de la dreapta la stânga și de la stânga la dreapta). Iar dacă în 1963 Raymond Bloch în *Ancient Peoples and Places* nu le găsisese nici un înțeles, nu același lucru ne spune A. Bunescu în *Dacia Secretă*. În traducerea acestuia, unul dintre texte amintește de faptul că Zalmoxis a trăit 42 de ani, iar duhul acestuia a fost reînviat și apărut de 10 nobili vrednici. După cum am mai spus de multe ori, înconjurată de mistere, învăluită în legende, preistoria omenirii și în special a noastră, este încă o mare enigmă. Fiecare nouă descoperire științifică ne schimbă ideea despre trecut. Când vom

Fig.85. În anul 1885, doi tineri de la școala franceză din Atena, Cousin și Durrback, descoperă în insula Lemnos din Marea Egee, în apropiere de satul Kamina, o stelă funerară. Aceasta este datată ca aparținând secolului al VII-lea î.d.H., deci cu 200 de ani înaintea cuceririi insulei de către greci – sub Temistocle, 500 î.d.H. – de la tracii Sinthioni. N. Densușianu consideră cele două scrieri ca fiind pelasgice și le traduce cam așa: „Iolaie bătrânul în aceasta zace, bolnav niciodată, sănătos fuse; a fost interinat...“. Nu același lucru poate spune 80 de ani mai târziu Raymond Bloch în *Ancient people and Places*. A. Bunescu în *Dacia Secretă*, ne oferă o traducere mult mai sofisticată, considerând literele etrusce, ca și precedentul, iar modul de scriere bustrofedon (de la dreapta spre stânga și de la stânga spre dreapta).
 După Raymond Bloch, „Etruscii“, p.55, Ed. Științifică, București, 1966.

renunța la opinia „cărturarilor” din Evul Mediu și ne vom redescoperi pe noi?! Personal, sunt fascinat de misterele antichității românești și sunt hotărât ca, de câte ori pot, să ridic voalul nepăsării și să prezint trecutul așa cum cred eu că trebuie prezentat. Și întorcându-ne la etrusci, aryeni-carpato-dunăreni, să nu uităm că dinastia etruscă a Tarquinilor a condus Roma din 616 până în 509 î.d.H. când, unindu-se cu cele ale cartaginezilor i-au oprit pe greci să colonizeze sudul Italiei și i-au învins în bătălia navală din 535 î.d.H., de la Alatia. Momentul poate fi considerat drept apogeu al puterii etruscilor carpato-dunăreni, care de atunci au intrat în declin fiind învinși de greci la Cunaie, în Golful Naples, în anul 474 î.d.H. Republica Romană va distruge, într-un război pe care eu îl numesc fratricid, pe Uei, în 396 și pe Volsini, în 265 î.d.H., în acest fel, această ramură carpato-dunăreană, etruscii, dispărând. De-a lungul a aproape două milenii, ei au reprezentat un factor de civilizație în inima Peninsulei Italice și au ridicat-o din întunericul și barbaria primitivă. Dar Roma, care s-a eliberat de tirania etruscilor carpato-danubieni a continuat să existe sub influența culturală moștenită de la aceștia, preluând-o și la rândul ei, lăsând-o moștenire Occidentului. În afara multelor monumente funerare, a unui alfabet (sursă bună de inspirație pentru cele grec și latin) să vedem ce altceva ne-au mai lăsat acești aryeni carpato-dunăreni:

- numele feminin Rama (se știe că „Arborele Tracic” număra peste 200 de triburi unde, alături de geto-daci erau și ramanii) cu formele Ramatha, Rametha, Ramutha și Ramtha;

- o expresie „clasică” a clasei conducătoare de atunci sună foarte arogant și din nefericire o mai întâlnim și astăzi: „clasa celor ce muncesc nu are drepturi ci numai îndatoriri”;

- ei credeau în magi și ritualuri magice; la Piacenza s-a găsit un ficat din bronz (de origine etruscă) împărțit în 45 de sectoare, fiecare dintre ele având un nume de divinitate (Fig. 86);

Dar să ne oprim aici cu etruscii-carpato-dunăreni și să vedem cine au fost... romanii? Am să încep cu bine cunoscuta legendă a gemenilor Romulus și Remus, fii ai virginei Rhea Silva. Rhea Silva, fiica *numitorului* de Alba Longa (familia Alba Longa a fost întemeiată de tracul raman, strălucitorul Enea, prin căsătoria cu fiica unui rege local, Lavinia), fiind vestală în Templul lui Marte, rămâne așa, dintr-o dată, gravidă cu... zeul Marte. (De fapt, ne-am

Fig.86. Ficat etrusc de bronz, găsit la Piacenza, împărțit în 45 de sectoare, fiecare din ele având un nume de divinitate.

***Fig.87. Casă etruscă, acoperită de simboluri și învăluită de misticism.
Fig. 86-87 sunt reproduse după Etruscans: Italy Lovers of Life***

---

obișnuit cu minuni de felul acesta: este suficient să ne amintim legenda geto-dacică a lui Miriam, Mama Florilor de Măr, care a rămas gravidă, tot „din senin”, cu o rază de soare, născând pe cei doi Zalmoxis, frate și soră) etc.

Revenind la legenda noastră, unchiul Silvei, Amulius, n-a crezut-o și a aruncat-o în temniță, ordonând uciderea celor doi prunci gemeni. Un suflet milos îi va pune într-un coș și îi va lăsa să plutească pe apa Tibrului, de unde, legenda spune, vor fi pescuiți și ulterior hrăniți de o lupoaică. Revenind la legenda geto-dacă, cei doi gemeni Zalmoxis au fost adoptați de nobilul Aisepos Păstorul și de soția lui Brito-Lagis (Divina Lupoaica).

Cronicari romani ai acelor timpuri au mărturisit că legenda romană cu lupoaica a fost preluată de la traci. Dar să revenim la adevărata origine a romanilor.

Oltina - Altina - Latina - Latium

Cu mii de ani înainte de cucerirea a 14% din teritoriul Daciei de către romani (sub conducerea „străbunului” Traian) NOI, carpato-danubienii, tracii, cucerisem deja Peninsula Italică. Vergilius o știa, atunci, de mult, dar noi cei de azi, BA! Urmele lor, ale carpato-dunărenilor, au rămas prin locurile pe unde ei au emigrat, din actuala Oltina, ținut din zona Dobrogei de azi. (Altina înseamnă „măreție”, „fericire” în limba geto-dacilor, așa-zisa „latină vulgară”).

Un grup de emigranți traco-geți, avându-l în frunte pe Strălucitorul Enea – trac raman – au părăsit nucleul carpato-dunărean ajungând până în centrul Peninsulei Italice, numind locul Latina... Latium. Limba lor se va numi Latina (Limba Măreției, Limba Fericirii). De-a lungul timpului, „cercetători de frunte” s-au căznit (și încă o mai fac) să găsească o altă origine pentru acești latini; dar dacă Vergilius recunoștea originea tracă a poporului roman și-și folosea imaginația în a-l pune pe Enea în fruntea epopeii formării poporului latin, purtându-și eroul trac de la ruinele în flăcări ale Troiei până pe Valea Tibrului, să vedem care este părerea altora despre această călătorie. Gheorghe Musu, în lucrarea „*Din mitologia tracilor*”, Victor Kernbach, în „*Miturile esențiale*”, Manfred Oppermann, în a sa „*Tracii între Arcul*

Carpatic și Marea Egee”, Adrian Bucurescu, în „*Dacia Secretă*”, M. Gimbutas, în cartea „*Old Europe*”, cca. 7000-3500 î.d.H.: *The Earliest European Civilization before the Infiltration of the Indo-European People* și V. Gordon Childe (în lucrarea „*The History of Civilization: The Aryans*“), îi considera pe traci drept nucleul civilizației proto-europene.

Strălucitorul Enea, în fruntea emigranților carpato-dunăreni-ramani din Oltina, Dobrogea, va ajunge până în Banat, va trece Dunărea și se va opri pentru o scurtă perioadă de timp la sudul ei, la CURTU-ZURA (Curtea Strălucitoare, Orașul Alb, Bel-grad-ul de azi) unde se pare că a avut loc idila dintre Strălucitorul Enea și DIDO, Doamna, regina ținuturilor respective. Au mai trecut câteva sute de ani și legenda tracului Enea, chiar dacă nu și-a pierdut esența, s-a deplasat ca loc de acțiune într-o altă zonă geografică, personajele suferind și ele modificări. Astfel, Curtuzura va deveni Cartagena, Didona îi va lua locul Doamnei Dido, iar în locul Oltinei avem Troia, ai cărei locuitori traci erau tot din ramura ramanilor. Anii trec, istoria se schimbă și iată că Messapii din estul Peninsulei Italice cât și Veneții de pe cursul inferior al Padului sunt astăzi considerați a fi de origine tracică (după unii, traco-iliri). Sătucuri din România poartă nume de Veneția de Sus, Veneția de Jos, Roma. Înainte cu mult de nașterea legendarului Roma, numele ROMULA era frecvent la geto-daci. Nu de mult, scriam despre „Cel mai mare Imperiu Dacic al erei noastre”, menționând numele a trei împărați romani, geto-daci, ce au stăpânit Roma și întreaga lume antică. Primul dintre ei, Galer cel Bătrân era copilul din flori al Romulei, femeie dacă din cetatea Recidava, slujitoare a cultului lui Zalmoxis. Galer cel Bătrân desființează Imperiul Roman în anul 305 d.H., schimbându-i numele în Dacia Mare. Galer, Ler Împărat (293-311) ca ginere al lui Dioclețian a avut un nume rău între creștini, executând ordinele socrului său, unul dintre cei mai mari persecutori ai creștinismului. Se pare că el a fost și un general de geniu, fiind asemuit cu Alexandru Macedon (alt trac) de către Niels Hannestad, în special după victoriile obținute în Asia Mică. Statuia ce i s-a ridicat îl înfățișa ținând în mână o sferă mare de aramă, reprezentând Soarele (după Ioannes Lydas, secolul al VI-lea d.H., *Fontes*, II, 495). Așa că, în secolul al IV-lea d.H. s-a

---

reînființat Imperiul Dacia Mare, dacii devenind din nou stăpânii lumii. Cântecul și colindele populare îl mai omagiază și azi pe Ler, împăratul dacilor.

Scriitorul Eusebiu spune că după ce Galerius a schimbat numele Imperiului Roman în Imperiul Dacic, a dat și armatelor sale încă de la început vechiul drapel al dacilor, Șarpele Gnostic (lucrat din aramă, piele sau chiar stofă), prins în poziție orizontală pe un baston de corn (după prof. Dumitru Bălașa, în *Istoria Daco-României*). El s-a declarat cel mai mare dușman al numelui de Roman (Fontes, II, 6-7) și a mutat capitala la Tesalonic. Lactanius, un cronicar roman, nota în 325 d.H. că Galer cel Bătrân este „o fiară cu totul străină de sângele de Roman” (Fontes, II, 7). Realitatea era că toată armata avea ofițeri, conducători și soldați daci. Credința în Zalmoxis și în nemurire îi făcea aproape de neînving. După victoria împotriva perșilor se ridică „Arcul de Triumf” de la Salonic. Monumentul a fost realizat din marmură albă cu sculpturi în basorelief despre care același Niels Hannestad afirma că este „cel mai important dintre monumentele tetrarhice păstrate” consemnând pentru eternitate triumful dacilor în întreaga lume antică, orientală și occidentală.

În anul 311, Ler Împărat înainte să moară (din cauza unei infecții) va da decretul de LIBERĂ PRACTICĂ A CULTULUI CREȘTIN. Îi vor urma la tron cei doi nepoți: Galer cel Tânăr, iar mai apoi Constantin cel Mare. Acesta din urmă va reconstrui podul de peste Dunăre făcut inițial de străbunul său Burebista.

El mută capitala la Constantinopole, iar prin Edictul de la Milano, din 313 d.H., creștinismul devine obligatoriu, acest fapt bucurându-o mult pe Elena, mama noului împărat. El ridică un Arc de triumf la Roma pe care daco-romanii sunt prezenți prin opt statui de peste trei metri înălțime, reprezentând comandanți daci.

Cele două arcuri de triumf, precum și cei trei împărați daci menționați glorifică pentru eternitate victoriile dacilor. „Romanii au fost vechii Ramani, ce descindeau din vechea gintă dacică, iar războaiele dintre Daci și Romani nu au fost nimic altceva decât războaie fratricide”.

Preot Dumitru Bălașa

CUCERIREA ANATOLIEI DE CĂTRE CARPATO-DUNĂRENI

Anatolia (Fig. 88), zona centrală a Turciei de astăzi, mărginită la nord de Marea Neagră, la sud de Munții Taurus care coboară lin până în Marea Mediterană ce-i desparte de insula Cipru, iar la est aceiași munți ai Taurului ce se împlântă în nord în masivul Munților Pontici. Fluviul Eufrat își are originea în apropiere, iar ceva mai la est Tigrlul – ele vor delimita Mesopotamia (Fig. 89).

În anul 1834 un arheolog și explorator francez, Charles Felix Marie Texier, a pornit-o de-a curmezișul Turciei până în centrul Anatoliei cu visul să descopere ruinele unui centru roman numit Tavium. Peste tot el întreba localnicii dacă au văzut niște ruine sau ziduri de fortificații. Într-un târziu, ajungând într-un sătuleț numit astăzi Bozhazkale, cam la 90 de mile la est de Ankara, acolo francezul Texier întâlnește un sătean doritor să-i arate ceva deosebit.

După un drum lung de peste o oră pe poteci răsucite, ajunge ca într-o galerie naturală de pe ale cărei ziduri îl privea o procesiune de 66 de figuri sculptate, unele cărând *săbii curbe*, (dacice – n.a.) alții purtând coroane conice, peste tot aflându-se tot felul de hieroglife. De fapt, localnicii îi spuneau „Yazilikay” sau „stâncile cu inscripții”. Francezul Texier descoperea atunci în anul 1834 de fapt, capitala unui popor pierdut prin negurile istoriei, hititiții. El redescoperă fără să știe un Imperiu Carpato-Danubian, uitat de istorie, și totodată capitala acestuia, Hattusha. Ruinele neîngropate sub nisipuri, pământuri ori jungle (ca în alte părți ale lumii) erau doar crăpate și ruinate de înghețuri, vânturi și ploi, care în final ne fac să ne amintim de cineva care spunea că în natură nimic nu se pierde, nimic nu se câștigă, ci totul se transformă.

Fig.88-89. Anatolia, zona centrală a Turciei de azi, un fost Imperiu Carpato-Danubian. În vecinătate estică a Anatoliei se găsește spațiul dintre două celebre fluvii: Tigru și Eufrat unde va înflori civilizația sumeriană (de asemenea, carpato-dunăreană) și mesopotamiană.

Mai trec șase ani până sosește pe aceleași meleaguri, călcând pe urmele pașilor lui Texier, Sir William Hamilton care contemplând minunățiile „romane”, decide să le deseneze. Dar fiecare perioadă istorică își are visătorii și ignoranții ei; Hamilton și ai lui colaboratori știind că „părintele istoriei” Herodot se născuse tot în Anatolia la Halicarnas, își închipuiau că Anatolia a fost numai pământul grecilor, regilor persani, macedonenilor cuceritori și chiar al Bizanțului (cum la fel astăzi în România, „istoricii”, buni colegi ai lui Hamilton, continuă să propovăduiască originea noastră romană, uitând că noi, carpato-dunărenii, am cucerit de patru ori Peninsula Italică, iar războiul romano-dac nu a fost nimic altceva decât un război fratricid). Descifrarea tăblițelor de lut, a inscripțiilor de pe stânci ar face ca legendele și enigmele să nu ne mai domine trecutul, iar turbulentele relații ale hitiților cu egiptenii să ne apară într-o altă lumină.

Sosirea grecilor (1900-1400 î.d.H.) în patru hoarde: ionieni, doriene, eolieni și ahei, pe coasta vestică a Anatoliei, așa-numita Asie Mică, și stabilirea coloniilor acestora pe malul Mării Tracice (astăzi cunoscută ca Marea Egee) nu va influența centrul Anatoliei, unde după cum ne spune Dale Albrown în „*Anatolia: cauldron of cultures*”, la p. 12: „A fost dominată pentru câteva sute de ani de o federație tribală originară din Balcani, frigienii, al cărei rege Midas a rămas în legende pentru opulența capitalei acesteia, Gordion.” La numai câțiva kilometri est de Anatolia, un alt imperiu a înflorit ca să dispară, regatul Urartu, rămânând și el pierdut în groapa uitării și a istoriei.

Zbătându-se între grecii de pe malurile Mării Tracice (Egee) și frigieni, un alt regat tracic s-a născut, cel al lydienilor. Prin secolul VI î.d.H., Anatolia suferă o altă invazie, cea a cimmericienilor (tot traci la origine) și care după un război fratricid îi slăbesc pe frigieni și lydieni, întinzându-și puterea peste centrul Anatoliei până la Marea Tracilor, dominând și unele din coloniile grecești.

Dar Anatoliei norocul nu-i surâde. În 547 î.d.H. regele persan Cyrus cel Mare sosește împărțind Anatolia în provincii numite satrape. Succesorul lui, mai puțin norocos, îl va întâlni pe traciul macedonean Alexandru, care în anul 334 î.d.H. traversează Europa

intrând în Anatolia, liberându-și neamul lângă râul Granicus. În nord-vestul Anatoliei el învinge armata lui Darius al III-lea, de trei ori mai mare ca a sa. În urma morții lui Alexandru Macedon, unul dintre generalii lui, Seleucus, va controla Babilonul și Anatolia, pentru mai mult de 250 de ani, prin intermediul dinastiei pe care o întemeiază.

Abia prin secolul II d.H. sosesc și romanii prin Anatolia. Unul dintre strămoșii noștri, dac la origine, Constantin cel Mare, născut în satul Niș, îi va urma la tronul Romei pe cei doi daci, cei doi Leri împărați (Galer cel Bătrân, 311 d.H. care schimbă numele Imperiului Roman în Imperiul Dacic și mutase capitala acestuia la Salonic și Galer cel Tânăr, 313 d.H.).

Traco-dacul Constantin cel Mare, nepotul lui Galer cel Bătrân, mută capitala Imperiului Roman pe locul Istanbulului de azi, numind-o Constantinopol, punând bazele Imperiului Roman de Răsărit. Anii trec și norocul Anatoliei se schimbă și el odată cu apariția unor noi sosiți care vor da naștere la Imperiul Otoman. Lumea, istoria, arheologia, chiar și legendele i-au uitat pe acei hitiți carpato-dunăreni ... ca Texier să-i redescopere. Când oare vom avea un alt Texier care să ne spună: „Daco-români, nu săpați numai la Sarmis-e-Getusa (în latina vulgară, Sarmis și Getusa), ci la Sarmi-Seget-Usa (în sanskrită), „Eu mă gândesc să curg”! ...

Dacă V. Gordon Childe în „*The Aryans*”, p. 176-177, ne arată harta răspândirii arienilor carpato-danubieni până în inima Anatoliei și de acolo prin Mesopotamia până în Persia, Iosif Constantin Drăgan în „*Noi, tracii*”, p. 158, parcă cunoscător al celui de mai sus (cartea domnului Drăgan apărând însă cu 16 ani înaintea lucrării lui V. Gordon Childe), descrie hitiții ca printre cele dintâi triburi carpato-danubiene, care „părăsesc spațiul sfânt”, urmate la scurtă vreme de cel al Luwiților. Spre deosebire de dardani-ramani care s-au oprit pe coastele Anatoliei, în jurul Mării Tracice (Egee), ei, hitiții carpato-danubieni s-au îndreptat spre inima Mesopotamiei întemeind un imperiu ce se întindea de la Marea Getică (Marea Neagră), până în Palestina. Întemeietorul acestui imperiu, urmat de fiul său Hatusilas, care își extinde imperiul, a trebuit să-i înfrunte pe Hatii localnici.

Fig.90. În Anatólia „se vedea dublu“, putem spune, și asta se datora predilecției evidente, pe sculpturi și basoreliefuli, pentru creaturi cu două capete. Vulturul hittit-carpato-dunărean cu două capete, unul privind spre Apus, altul spre Răsărit, idee ce va fi „împrumutată“, mai târziu, de Bizanț, Rusia, Polonia, Imperiul Austro-Ungar, Cehia, și cine mai știe de cine.

Civilizația hitită carpato-danubiană s-a dezvoltat paralel cu civilizația sumeriană și egipteană. Limba hittită aparținea familiei euro-indiene, folosind două sisteme de scriere: cuneiform – pentru faptele de toate zilele și hieroglific – pentru inscripțiile monumentale și funerare. Zeul lor principal era Soarele, dar pe lângă el mai aveau și o mulțime de zei mici ... de toate zilele. În Anatolia „se vedea dublu”, putem spune, și asta se datora predilecției lor evidențiată pe sculpturi și basoreliefuli, pentru creaturi cu două capete. Ori putem spune că ... iubeau simetria, încă din perioada neolitică. Ei, hitiții-carpato-danubieni creau forme duble ca Vulturul cu Două Capete (Fig. 90). Această idee este „împrumutată” de Bizanț și îmi amintesc când am vizitat casa patriarhului din Istanbul și am văzut basorelieful cu cei doi vulturi gemeni, unul cu un cap la Răsărit și altul la Apus ca însemn al..... Bizanțului. Dar „hoții” istoriei nu se opresc aici; hunii devenind Imperiu Austro-Ungar (prin alianța cu austriecii), și-l adjucecă, țarul Rusiei și el ... și mai trebuie să așteptăm câțiva zeci de ani până când Imperiul Sovietic să se destrame și noua Rusie în 1990 să și-l proclame simbol național: pajura cu două capete.

Este, de fapt, aceeași poveste ca și cu zvastica, simbol frumos, al vieții veșnice la arienii carpato-danubieni (cea mai veche a fost găsită recent pe teritoriul dacic sud-dunărean, în Bulgaria, având o vechime de 8000 de ani), preluat de niște iresponsabili și transformat într-un simbol al iresponsabilității, intoleranței, cruzimii și sălbăticiiei, și aceasta într-o lume așa-zis civilizată! (Fig. 91)

Migrația tracilor carpato-danubieni în Anatolia, până în adâncul Asiei Mici, s-a petrecut în plină dezvoltare a epocii bronzului, faza timpurie. Așa se explică faptul de ce topoarele de bronz din aceste zone se aseamănă, de ce ceramica din părțile dunărene prezintă caractere comune. Topoarele de luptă poartă amprenta specifică a meșterului trac, fiind cunoscute ca „topoarele tralice”. Redescoperirea civilizației hittite a ridicat multe semne de întrebare atâta timp cât scrierea lor nu a fost descifrată și care a continuat să fie „mută”, până când un ceh, Bedrich Hrozný, brilliant profesor de Asiologie, a fost capabil să o descifreze parțial bazat pe ideea originală a unui norvegian, J. A. Knudtzon - 1902,

Fig.91. Crucea Pelasgică, simbol al vieții veșnice la carpato-dunăreni (cea mai veche a fost găsită pe teritoriul dacic sud-dunărean, în Bulgaria de azi, având o vechime de 8000 de ani) o găsim și la hitiții-carpato-dunăreni. Acest simbol va fi preluat și el de niște iresponsabili și transformat într-un simbol al intoleranței, cruzimii și sălbăticiiei, și asta într-o lume așa-zis civilizată.

*Fig. 88-91 au fost luate din Anatolia: **Cauldron of cultures, Lost civilizations**, Editors of Time-Life Books, Alexandria, Virginia, 1995*

și anume că gramatica hitită ar avea o caracteristică structurală europeană. Astfel, în 24 noiembrie 1919, în cadrul Societății „Orientul Apropiat” din Berlin, proclamă limba hitită ca limbă indo-europeană. Tentativa cehului Hrozny a fost aplaudată, dar vor mai trece 27 de ani până Helmuth T. Bosseri, profesor la Universitatea din Istanbul, va descoperi inscripțiile gemene care flancau intrarea în templul neo-hitit de la Karatepe din Munții Turus, sudul Turciei, unde hieroglifile hitite aveau față în față scrierea feniciană semitică. Conținutul fiind aproape identic, iar textul destul de lung, s-au putut pune bazele unei descifrări corecte. Dar descifrarea scrierii hitite a încurcat lucrurile și mai mult. Dacă ei, hitiții, vorbeau o limbă europeană care nu aparținea indigenilor din platourile Anatoliei, atunci... de unde au venit ei?...

Cei mai mulți îi consideră un popor european ce a trecut Bosforul, alți „istorici” îi vor „Alpiniști” veniți de undeva dintre Marea Neagră și Marea Caspică, trecând peste Munții Caucaz și aterizând în mijlocul podișului Anatoliei! De ce numai bulgarii să fie urmași ai vechilor traci (după fiica fostului președinte al Bulgariei, Ludmila Jivcov, „profesoara de istorie”, care i-a transformat pe bulgari peste noapte din slavi-mongoli în ... traci, extinzându-le istoria cu câteva milenii), și nu și rușii, urmași ai vechilor hitiți? ... Așa că aceștia din urmă „au dreptul” să-și pună pe steagul tricolor vechea emblemă hitită carpato-dunăreană, a vulturului cu două capete. Istorie, istorie, istorie, pradă a politicianilor avizi de putere și de... istorie! Săracii hitiți carpato-dunăreni, în loc să cucerească podișul Anatoliei, trecând ușor Bosforul, Dardanelele, au trebuit să facă alpinism și să sară peste Munții Caucaz, atunci, de mult, încât îi putem numi „cei mai mari alpiniști ai antichității” – în conformitate cu „istoricii” ruși. O lume întreagă își caută rădăcini în trecut, vrea să-și dovedească existența milenară pe seama noastră, a carpato-dunărenilor, dar să-i vedem cum vor sta în fața cercetărilor cromozomale care în mai puțin de 10-15 ani vor fi la îndemâna oricărui începător în ale arheologiei! Și dacă noi, românii, nu o vom face, să sperăm că alții o vor face pentru noi... Până atunci SOMN UȘOR arheologi și istorici Români(?)

Fig.92. Arheologia nu se mai practică azi ca acum 200 de ani: „trei cu sapa, doi cu mapa și unul cu roaba“ decât atunci când nu vrei altfel. Azi se formează o echipă multidisciplinară, se folosesc detectoare sonice și chiar sateliți. Poate că este mai bine pentru România că se așteaptă o astfel de tehnologie, poate nu.

GA-RAMANII CARPATO-DUNĂRENI, CUCERITORI AI AFRICII DE NORD

Că tracii au fost daci - ne-a spus-o și Dio Cassius - iar faptul că dacii, geții, ramanii, latinii, besinii (metalurgiștii antichității) făceau parte din aceeași mare familie traco-dacă, nu mai reprezintă nici un secret pentru nimeni.

Mai puțin cunoscută este explozia răspândirii acestora, „roirea” războinicilor carpato-dunăreni în lumea antică. Asia Mică era populată de Ramani (cetatea Rama - în care Irod a tăiat 14.000 de prunci este evocată și în scripturi: Glas în Rama s-a auzit, plângere și tânguire multă - Matei, cap. II, 17), ori ramanii-troieni etc. În vechile texte egiptene se menționează sosirea din Asia Mică, în jurul anului 1250 î.d.H., a unui popor al cărui obiectiv a fost cucerirea Egiptului. Aceștia au cucerit în final nordul Africii, zona care astăzi este parte din deșertul Sahara.

Un arheolog italian, Salvatore Aurigemma, face o descoperire ciudată în anul 1914. Săpând la ruinele unei vile romane, în sătucul libian Zliten, la 97 de kilometri distanță de vechiul oraș roman Leptis Magna, el descoperă un mozaic roman, pe care spre norocul nostru îl fotografiază (spun spre norocul nostru, deoarece în timpul primului război mondial mozaicul a fost distrus). Scena din mozaic reprezintă un tânăr alb, caucazian, sfâșiat în bucăți de un leopard. Două alte victime, legate de mâini și de picioare își așteaptă soarta. Acești prizonieri cu pielea roz-aurie, păr drept, lung, nasuri acviline și bărbi scurte au fost identificați ca fiind ga-ramani, popor ce a condus Fezzan-ul, parte a Saharei ce se întinde la nord de Munții Hoggar. Cine au fost acești ga-ramani constituie unul dintre marile mistere ale Saharei. Herodot, la mijlocul secolului al V-lea î.d.H. îi numea o mare națiune, oameni care i-au împins pe negrii „troglodiți, trăind în peșteri” la o parte. În Sahara (probabil mai puțin aridă în acele timpuri) mai pot fi întâlnite și în zilele noastre stânci și pietroaie pictate de ga-ramani.

Fig.93. În anul 1958 exploratorul francez Henri Lhote descrie o serie de stânci, pictate superb, în ... Sahara. Astfel putem vedea vânători și păstori, albi și negri, cât și cirezi de vaci cu niște coarne lungi păscând pe văile fertile și abundând în vegetație ale Saharei.

Unii îi identifică pe ga-ramani cu „Oamenii Mării” (cum îi numea Ramses al III-lea). Dar să nu uităm că în *Etruscans: Italy's Lovers of Life*, (din volumul *Lost Civilizations, Time-Life Books Series*) la pagina 32, Etruscii sunt considerați urmași ai acestor „Oameni ai Mării”, căutând astfel o explicație pentru descoperirea în insula Lemnos, la mai mult de 700 mile de Roma, a scrierii... etrusce. Dar lucrurile nu se opresc aici. În anul 1840, un nobil din Croația pe nume Baric, a cumpărat o mumie (ușor de achiziționat la vremea respectivă) de la un anticar din Alexandria. Acest Baric, angajat al curții regale austro-ungare își duce „cumpărătura” la Viena, unde cu mândrie o expune împreună cu alte obiecte de artă cumpărate pe parcursul călătoriilor sale. Pentru un timp, mumia a stat cuminte într-o cutie, la vederea curioșilor, până când, nepotul său a vrut să vadă ce era în spatele „bandajelor”. Și, surpriză! Cam târzie, de altfel. În anul 1859 Baric moare, iar corpul mumiei este identificat ca fiind o femeie, în jur de 30 de ani. Nimic special, veți spune. Urmașii lui Baric prezintă mumia și bandajele ei Muzeului Național din Zagreb, Secția Egiptologie, în iulie 1862. Profesorul Heinrich Karl Brugsch observă imediat pe bandaje o inscripție despre care el a crezut că este egipteană! Au mai trecut alți 20 de ani până când, în 1891 „bandajele” au fost trimise la Universitatea din Viena unde experții au identificat scrierea ca fiind... etruscă! Textul era îngrijit, pictat în două culori (negru pentru cuvinte și roșu pentru sublinieri și pentru un număr de linii verticale). Îmbrăcămintea mumiei din Zagreb este singura etruscă descoperită până azi.

Cum de au ajuns egiptenii să aibă la Alexandria o mumie înfășată în bandaje cu scriere etruscă, reprezintă în continuare un mister. Dacă armata lui Napoleon Bonaparte a descoperit în 1799 *Egyptis Rosetta Stone* având în paralel scriere egipteană și grecească – oferind astfel cheia descifrării hieroglifelor egiptene – nu același noroc l-am avut cu scrierea etruscilor carpato-dunăreni. Cu toate acestea, în 8 iulie 1964 s-au găsit la Pyrgi (în Italia) 3 tăblițe de aur: două în limba etruscă, una în feniciană. Din păcate, textele nu coincid.

Revenind la deșertul Saharei - arid și neprietenos azi - trebuie spus că, atunci, de mult, era o grădină abundând de viață, cu lacuri și râuri, grădini, ferme și cirezi. În 1958, un explorator francez, Henri Lothe, descoperă o serie de picturi superbe, gravate pe

---

stâncile Saharei din Munții Hoggar și Ajjer, arătând vânători alergând cu arcuri în mâini, ori fermieri cu cirezi de vaci, femei și copii, oameni albi și negri împreună - o viață exotică africană, în... Sahara! (vezi *Africa's Glorious Legacy*, paginile 14-15, Time-Life Books, Alexandria, VA).

Nu lipsesc din desene nici elefanții, girafele, gazelele, leii și chiar... hipopotamii (în Sahara?!) - animale ce trăiesc în savane, în apropierea unor surse abundente de apă. Unii consideră că autorii picturilor au fost prizonieri ai ga-ramanilor (carpato-dunăreni, n.a.) cuceritori. Oricare ar fi explicația, ei, ga-ramanii carpato-dunăreni au creat și un sistem de irigații descoperit între Garama (capitala ga-ramanilor) și oaza Ghat, Rhapsa de mai târziu. Garama, devenită ulterior Germa, s-a scufundat în nisip. Canalele (numite „Foggaras”) se întind pe distanțe de 4,8 km. S-a descoperit o rețea de 300 de „foggaras” constituite într-o rețea de peste 1.600 km de tunele. Modul în care acest sistem de irigație a funcționat continuă să fie un mister. Nu se știe nici până în ziua de astăzi dacă apa era adusă din rezervoare artificiale sau din surse subterane.

Arheologul francez Pierre Belair, cel care a descoperit canalele în 1933, nu a putut preciza dacă acest sistem de irigații indica existența unei populații numeroase. În apropierea capitalei Garama, s-au găsit peste 100.000 de morminte, dintre care 40.000 sunt mici, circulare. O parte dintre scheletele excavate de aici au caracteristicile rasei albe, celelalte aparținând rasei negroide, subjugate. Peste tot prin deșert se găsesc orașe în ruină, fortificații și scrieri nedescifrate, dar majoritatea sunt „sigilate” sub nisip așteptându-și dezlegarea. Nu am găsit nici un studiu cromozomal tip „PCR”, continuăm să cunoaștem prea puțin despre acești ga-ramani - carpato-dunăreni.

Să fi fost oare tot ei cavaleria ce l-a însoțit pe Hannibal la trecerea Alpilor și care, în 202 î.d.H. a refuzat să lupte împotriva fraților romani cauzând înfrângerea lui Hannibal? Probabil că ga-ramanii au fost cucerii de trupele romane care după zdrobirea Cartaginei au cucerit nordul Africii. Este mult mai probabil ca aceștia să fi devenit aliați ai fraților romani, după cum ne spune și Rupert Furneaux în *The Garamantes, Ancestors of Modern Tuaregs?*, la pagina 98. Ei au contribuit în acest fel la controlul drumului caravelor, aducând la Roma bogățiile Africii: fildeș, aur, pene de struț, sclavi și animale sălbatice pentru circuri.

Armatele romane au penetrat în adâncime Sahara de trei ori:

- în 19 î.d.H., după cum ne spune Plinius cel Bătrân, Cornelius Balbus a triumfat, atingând, se pare, și capitala ga-ramanilor, Garama - ce se găsea la circa 690 km de coastă. În anul 70 d.H., în urma unui atac al ga-ramanilor asupra localității Leptis Magna (atac ilustrat, probabil, în mozaicul descris de Aurigemma) Septimus Flaccus a petrecut 3 luni în deșert ajungând până-n Munții Tibest. El a fost urmat în anul 86 d.H. de Julius Maternus.

Pătrunderea romanilor în Sahara l-a intrigat pe Henri Lhote, care vorbește despre traversarea Saharei de către ga-ramani în care de luptă de la Fezzan la fluviul Niger. Cornelius Balbus, spune Plinius, a ajuns până la „Dasi Bari” (se pronunță „daci bari”), astăzi cunoscut drept râul Niger, pe care localnicii îl mai numesc și Isa (nume foarte apropiat de Tisa, având semnificația de „râu”), când imperiul roman ajunge împărăția celor doi Leri: Galer cel Bătrân (311 d.H.) și Galer cel Tânăr (313 d.H.), amândoi daci. Creștinismul nu a fost interzis și în acest fel ajunge și la ga-ramani. Iar când în 325 d.H., dacul născut în comuna Niș devine împărat (urmându-i pe cei doi Ler-i) El, Constantin cel Mare, instituie creștinismul ca religie oficială a imperiului. Ga-ramanii o îmbrățișează și ei. Arabii însă nu-i vor ierta, conform relatărilor istoricului arab Ibn Khaldoun. El descrie în *History of the Conquest of Egipt* cum Okba conducătorul armatei arabe ajungând la Fezzan, în fața capitalei acestuia, Garama (Germa), promite pace însă nu își ține promisiunea.

Ce s-a întâmplat cu ga-ramanii carpato-dunăreni, albi care cândva controlau Sahara, este greu de spus. Unii consideră că tuaregii din Hoggar și Air Mountains ar fi descendenți ai lor. Această teorie nu este complet acceptată, dar nici respinsă (webmaster@keni.com). Până la sfârșitul secolului al XIX-lea ei au fost sub administrație franceză, tuaregii fiind numiți „stăpâni ai deșertului” (Lords of the desert), conducători absoluți ai caravanelor de la Fezzan la Niger. Ei sunt complet diferiți de ceilalți oameni ai deșertului. La ei bărbații trebuie să-și acopere fața și nu femeile, fapt ce constituie un mister chiar și pentru ei. Culoarea feței lor este arămie, sunt înalți, în timp ce berberii, arabii au pielea întunecată și sunt de statură mult mai mică.

Tuaregii au și alte particularități: și-au păstrat limba, Tamash-Eq (să fie oare o aluzie la vechea zeitățe vedică carpato-dunăreană

- Tamash vezi Tamash-Falău, de lângă Braşov) și scrierea proprie-Tifinagh pe care au uitat s-o citească.

Societatea tuaregilor era divizată, până nu de mult, în 3 clase:

1. cea a nobililor
2. a conducătorilor de cămile și negustorilor
3. a sclavilor negri (nu cumva se aseamănă cu cea a aryenilor carpato-dunăreni care au cucerit India?).

Femeile sunt tratate cu mult respect și stimă, chiar idolatrizate (prin comparație cu cultul musulman). Există o poveste care pare a susține legătura acestor tuaregi cu ga-ramanii carpato-dunăreni. Conform unei legende tuarege, unul dintre strămoșii lor, regina Tien-Hinane, a fost îngropată într-un mausoleu de piatră lângă Abalessa, la sudul munților Hoggar. Un arheolog amator francez, pornind de la această legendă, a descoperit în anul 1926 un mausoleu din piatră compus din camere și tuneluri ai căror pereți erau decorați cu semne și inscripții indescifrabile. S-au găsit douăsprezece schelete - după toate aparențele aparținând unor nobili - ce au însoțit-o pe regină pe ultimul ei drum.

La aproape doi kilometri mai departe s-a găsit și o cameră centrală pe a cărei podea era așezat un pat, asemănător celor găsite în ruinele Cartaginei. Într-un colț al camerei se afla un vas cu insigne împăratului Constantin cel Mare, iar scheletul din cameră, aparținând unei femei, era împodobit cu un colier din aur masiv, având ca pandantiv o columnă, iar la încheieturile mâinilor cu brățări de aur. Dr. Leblanc, de la Facultatea de Medicină a Universității din Alger, în urma examinării atente a scheletului, a declarat că acesta ar fi aparținut unei femei de rasă albă. Se crede că regina Tien-Hinane ar fi murit în secolul al IV-lea d.H. Identificarea scheletului ca aparținând unei „femei albe” l-a inspirat pe nuvelistul Benoit în realizarea nuvelei Antinea (nume atribuit de Platon reginei Atlantidei). Această poveste romantică se bazează pe relatările lui Herodot, care a descris un trib nord-african numit ATLATES, iar continentul pierdut era plasat în... Sahara (după prof. Berlioux de la Universitatea din Lyon).

Personal, nu văd ce mișcări tectonice ar fi putut avea loc în Sahara care să distrugă până la dispariție fabuloasa Atlantida peste noapte. Poate numai o explozie de tip nuclear! Așa că, povestea scriitorului francez Benoit rămâne o poveste, cel puțin până azi.

CUCERIREA JAPONIEI DE CĂTRE POPORUL CARPATO-DUNĂREAN

Când în vara anului 1997 călătoream prin insulele Mării Tracice (Egee), în principal fiind interesat de micuța insulă Santorini, îi spuneam colegului și prietenului meu, Dr. Șerban Cocioba, că suntem pe urmele „Marelui Imperiu Pelasgic”.

Santorini are o caracteristică unică: păstrează sub cenușa vulcanică o civilizație care a dispărut cu 1000 de ani înaintea sosirii grecilor din estul Mării Caspice (1900-1400 î.d.H., în patru valuri: ahei, ionieni, doriene și eolieni).

Am regăsit acolo, pe o amforă mai înaltă de un metru, spirala dacică (pelasgică), iar pe o frescă, „Soarele lui Alexandru Macedon” creat cu câteva mii de ani înainte de nașterea acestuia. În trecut fie spus, grecii își adjudecă acest simbol în lupta politică împotriva noii Republici Macedonia. După cum am spus întotdeauna, istoria este „ciudată” și depinde de cine o scrie și... pentru cine.

Vorbeam cu Șerban într-o noapte frumoasă despre istoria neamului. Și i-am spus de cartea lui V. Gordon Childe, *The History of Civilization – The Aryans*, care la paginile 176-177 are o hartă (Fig. 48) a răspândirii poporului proto-european (aryan, carpato-danubian, pelasgic ori cum vreți să ne numim) din zona Carpați-Nistru-Balcani în Mesopotamia, Persia, Sudul Chinei, India, Himalaya și până în insulele Japoniei de azi. Dr. Cocioba a reacționat imediat cu râsul lui de „bon homme” și spontaneitatea care-l caracterizează, replicând: „Hai măi, Miky, te-am înțeles când ai scris că noi nu suntem urmașii Romei, ci ei

Fig.94. Sub cenușa vulcanică, în micuța insulă Tera (Santorini), din Marea Tracică (Egee), găsim anfore decorate cu Spirala Pelasgică, cu aproape 1000 de ani înainte de sosirea grecilor în Europa.

Fig.95. Pe urmele Marelui Imperiu Pelasgic, împreună cu doi prieteni, dr. Șerban Cocioba – primul din dreapta, avându-l alături de dr. Sașa Badlani (născut brahman, azi specialist în boli de plămâni în New York).

I-am cărat, călare pe măgari, până în vârful vulcanului din Tera-Santorini. Tot drumul mă întrebau: „De ce ne-ai adus aici“? Odată ajunși pe buza vulcanului, priveliștea era așa de fascinantă încât durerea de șezut, de la călăritul pe măgari, nici nu mai conta. Cu toate astea, Șerban nu s-a putut abține să nu se întrebe cu voce tare: „Și ne vom întoarce tot călare pe bestiile alea?“ Călăritul pe măgari nu este așa de romantic cum se crede. Ei caută să se întrecă unul pe altul și nu le pasă de ce stă pe spatele lor; ba pot spune că urăsc că trebuie s-o facă, și-și dau toată silința s-o

dovedească tot drumul, făcându-te să simți asta. Noi am simțit-o din plin, câteva zile după această aventură, statul pe scaun devenind un proces de conștiință: nu vom mai abuza niciodată de acele animale patrupede denumite și... măgari.

Fig.96. Pe unul din zidurile interioare ale unei case, chiar aproape de ușă, a fost pictată scena luptei dintre doi tineri, locuitori ai Terei-Santorini. Reprezintă de fapt cea mai veche imagine a doi boxeri. Părul lor este sofisticat aranjat, dovedind rafinament. Mulți îi consideră pe vechii locuitori ai Terei ca fiind acei atlanzi, descriși de

Platon, care vor dispărea în urma erupției vulcanice. Ce este ciudat, nu s-au găsit resturi omenești acoperite de lava vulcanică (ca la Pompei, de exemplu), dovedind că au putut părăsi locurile în timp. Unde s-au dus ei, răspândindu-și cultura, rămâne de dedus.

Fig.97.
„Doamna“
de pe unul
dintre pereții
pictați, a fost
găsită în
așa-zisa
„Casa
Doamnelor“;
este de
mărime
naturală,
având un păr
negru, foarte
s sofisticat
strâns sub
un
acoperământ
albastru,
lăsând totuși
să-i cadă pe
frunte o
șuviță rebelă,
iar la spate o

„coadă de cal“, ingenios și elegant aranjată. Cerceii de aur și buzele rujate te împiedică să gândești că aceasta era moda, atunci, la „atlante“, acum mai bine de 4-5000 de ani. Îmi pare rău că spațiul nu-mi permite să vă arăt și alte „frumoase“ ale acelor vremuri. Kimonoul pe care-l poartă are partea de sus aproape identică cu haina lui Mircea cel Bătrân, vezi Fig. 49.
După *The Wall-painting of Thera*, Alex & Christos Doumas, The Thera Foundation, Athens, 1992

---

sunt ai noștri; te-am înțeles și te suport în ideea că noi suntem primii oameni din Europa, proto-europenii, civilizație presumeriană; c-am invadat Asia – Caucazul, China și mai târziu India –, c-am cucerit Egiptul și Mesopotamia; m-am obișnuit și cu acestea, dar... c-am cucerit și Japonia?!” Discuțiile au continuat până seara târziu, pe terasa „Vulcanic Villa View” din Santorini, unde Marea Tracică (Egee) din azurie se transformase în roșie, pentru o scurtă perioadă de timp, iar mai apoi, după ce a înghițit soarele, să devină mai neagră decât lava vulcanului din apropiere, răcită de mii și mii de ani, în timp ce cerul se acoperea cu mii și milioane de felinare mici și strălucitoare galbene verzui.

În final, parțial convins, prietenul Șerban îmi spune: „Dacă vei scrie despre invazia Japoniei de către noi vezi să nu afle și guvernul lor...” Așa că vă rog și pe dumneavoastră să păstrați „secretul”. În anul 1993 apare la Barnes & Noble cartea *The Aryans* și nimic nu m-a șocat mai mult decât acea hartă care situa spațiul Carpato-Nistru-Pontic ca cel al originii europenilor și al culturilor lumii. Faptul că acei arieni carpato-dunăreni au format o puternică dinastie în Mesopotamia în 1500 î.d.H., au cucerit apoi Persia, Anatolia, Asia, India — răspândindu-și limba, religia și cultura până în Himalaya, nu-mi era necunoscut — dar că au cucerit Japonia?...

Așa că am pornit să cercetez... preistoria Japoniei și vă las pe dumneavoastră să judecați... Când yayoi-ii, străbunii japonezilor de azi, au sosit în Japonia, în anul 300 d.H. (foarte târziu în istorie, după cum vedeți) ei au găsit o populație băștinașă albă, blondă, bărboasă, pe care au numit-o „emishi”, însemnând „bărboși”. Aceștia însă se chemau „ainu”, cuvânt cu semnificația de „om”, în pronunția lor semănând cu „aomu”, fiind atunci simpli vânători și pescari. Ei se numeau „oameni”, la fel ca și carpato-dunărenii aryeni care invadaseră India și se închinau zeului vedic „OM”. Acești „oameni” cum le place să se numească, sunt considerați azi urmașii caucazienilor – carpato-dunăreni-arieni, care au invadat insulele așa-zise japoneze acum 5000 de ani (3000 î.d.H.), imediat

după cucerirea Indiei, când ei terminaseră deja cucerirea Chinei de azi. Până nu demult, chinezii se mândreau cu „strămoșii” lor – mumiile descoperite la Tarim Basin. Dar, se pare că se mândreau cu strămoșii „noștri”. Apariția mașinilor de „PCR” (Polymerize Chain Reaction), dispozitive capabile să citească și să interpreteze rămășițe cromozomiale, amprente lăsate în ADN-ul mitocondrial, au produs surprize... „istorice” și arheologice. Astfel, cercetând mumiile din vestul Chinei, de la Tarim Basin (revista *Archaeology*, – USA – March/April 1995) rezultatele au atestat originea lor... europeană și interrelația lor cu toch-aryenii. Surprize, surprize, surprize!

În sfârșit, să ne întoarcem la carpato-dunărenii ainu, din Japonia. Ei au fost forțați de către năvălitorii yayoi să se retragă din ce în ce mai spre nord, pe măsură ce ponderea demografică a acestora a devenit covârșitoare.

Un memoriu prezentat împăratului în anul 805 d.H. se referă la cheltuielile mari cauzate de lupta continuă cu „ainu”, menționând că „ainu se strâng în grupuri mari, ca furnicile, pentru ca apoi să dispară precum păsările”. Populația ainu, împinsă spre insulele friguroase Hokkaido și Sakhalin, și-a păstrat independența până în anul 1799 când japonezii s-au hotărât să-i ocupe pentru „a-i proteja de agresiunea rusească”. Până nu demult, nu a interesat pe nimeni originea acestor bărboși blonzi, ainu. Nu s-au făcut cercetări cromozomale – PCR pentru că nimeni nu a fost interesat să cheltuiască suma de 5-10.000 de dolari pentru a afla adevărul, iar statul japonez de azi preferă să-i ignore chiar, și asta spre binele istoriei lor.

Antropologul american Carleton Coon îi consideră pe caucazienii sosiți în urmă cu 5.000 de ani ca având aceeași origine cu cei ce au ocupat insulele Kurile și Aleutine (devenind nici mai mult, nici mai puțin decât primii descoperitori ai Americii), bazinul fluviului Amur și Manciuria. Alții îi consideră pe acești ainu (carpato-dunăreni, cum le spun eu) ca fiind cei care au migrat peste toată Asia, caucazienii care au sosit în Mongolia de azi și trecând peste strâmtoarea Behring se răspândesc pe

---

teritoriul celor două Americi, teorie susținută de descoperirea în 1958, pe coasta Ecuadorului, a unor vase ceramice asemănătoare cu cele ainu.

De ce nu, carpato-dunărenii, arienii, pelasgii, ainu ori cum vreți să-i numiți pe acești strămoși ai noștri, să nu fie aceiași sugerați de „Legenda Omului Alb”, „Bărbosul blond” care a sosit în Mexic și Peru cam în aceeași perioadă, cu 5.000 de ani în urmă...

Aparent și carpato-dunărenii ainu, atunci când au invadat Japonia, au întâlnit o populație cunoscută drept „Cultura Jomon”, despre care mărturiile sunt sporadice și incomplete. Izgoniți de yayoi-ii veniți de prin Coreea în jurul anului 300 d.H., ainu au fost împrăștiați, decimați, sau mai corect spus, „asimilați”, japonezii aducându-și cu mare dificultate aminte despre „acei oameni albi” pe care i-au găsit în insulele ocupate acum de ei. Aproximativ 14.000 de ainu mai trăiesc și în ziua de azi în mici sătucuri de pe coastele insulei Hokkaido, dar „interesul științific” în ceea ce privește originea acestora nu există și se pare că nu pasionează pe nimeni.

Azi se consideră că insulele Japoniei au fost descoperite, din întâmplare, de trei marinari portughezi, care au atins coasta insulei Kyushu în 1542. Acești marinari rătăciți nu sunt primii europeni care au ajuns în Japonia, așa cum ni se spune, eronat, în cărțile de istorie. Cu multe mii de ani înaintea lor, noi, carpato-danubienii, am descoperit, invadat și populat aceste insule. Sosirea în 1549 a iezuitului Francis Xavier, care va implanta o cruce pe pământul „nou descoperit”, nu va avea același succes ca în America de Sud; creștinismul nu a reușit în aceste insule, poate și din cauza interesului practic minor pe care îl prezentau la acel moment. Japonezii au fost și au rămas și azi un popor foarte rasist, închistați în castele lor sociale. Prejudismul național împotriva oamenilor ainu devine total ridicul și, ca să vă dau un exemplu, unul dintre conducătorii recenți ai populației ainu este Shi-Geru Yo-Sano care s-a luptat aproape 20 de ani cu o companie de construcții japoneză care voia să construiască un dig, distrugând astfel un râu sacru al oamenilor ainu dintr-un sătuleț, din insula

Hokkaido. Când, în sfârșit, a reușit să aducă în fața Curții acea companie de construcții, care aparținea guvernului, judecătorul și Curtea au refuzat să accepte că ar exista această populație ainu (vezi p. 280 din cartea lui Patrick Smith, *Japan, a reinterpretation*). Japonezii sunt un grup etnic ce aparține rasei mongoloide. Ei îi numesc pe toți care nu le aparțin ca rasă „gaijin“. Aceasta s-ar traduce: *gai* – de afară iar *jin* – persoană. Ei bine, ei niciodată nu i-au numit astfel pe coreeni ori chinezi, dar pe ainu, da. Prigoana împotriva populației ainu a atins maximul în anul 1192 când au fost împinși cu sălbăticie în nordul friguros și neprimitor al Honshu-ului și Hokkaido-lui. Azi ainu trăiesc izolați în sătucurile lor, zbatându-se să-și păstreze identitatea, limba, după cum ne spune același Patrick Smith. Soarta lor ne amintește de aceea a nativilor americani, care se pierd treptat, „natural“, prin rezervațiile din Statele Unite. Japonezii obișnuiți îi consideră pe oamenii ainu nimic altceva decât un parc de atracții. Ce-i uimește cel mai mult pe aceștia sunt caracteristicile fizice deosebite de ei: figura distinsă și cizelată, unii din ei având chiar ochii albaștri.

Începând din secolul XIX d.H., oamenii ainu au adoptat vestimentația tradițională japoneză. Limba lor nu a fost studiată, fiind considerată de „cercetătorii” japonezi „de neclasificat”. Să sperăm că într-o bună zi, un „OM”, un urmaș al acestor carpato-danubieni va avea situația materială și dorința științifică să cheltuiască niște mii de dolari pentru a face acel test de arheologie moleculară – PCR – de confirmare a amprentei genetice („genetic blueprint”) a acestora.

Dacă astăzi mașina de PCR costă câteva mii de dolari și are mărimea unui cuptor cu microunde, se preconizează ca în viitorul apropiat mărimea unui asemenea aparat să nu o depășească pe cea a unui „palmtop computer“ (computer ce poate fi ținut în palmă). Acest lucru ar permite transportarea sa la locurile de cercetare, informațiile culese putând fi apoi analizate cu ajutorul computerelor specializate ce compară datele introduse cu mii de alte amprente genetice mitocondriale specifice diferitelor rase și

---

civilizații. Vă spun toate acestea pentru a vă întredeschide o ușă spre viitorul apropiat al arheologiei moderne.

Așa că, Oamenilor ainu carpato-dunăreni, mai aveți de așteptat... dacă nu veți dispărea, până când cineva va fi interesat de civilizația voastră... a noastră!

MERGI LA SECTIUNEA URMATOARE